

ГОЛУБЫЯ НИТИ — ОТ Н. И. МАЗУРКЕВИЧ.

Когато Яворов написа Арменци — Българската съвест бе покрусена. Поета ни накара да видим и почувствуваме как удавената тъга в спирт може да извика песен през сълзи. Тая песен на злощастния поет бе станала молитва: чрез нея ние се моляхме за прокудените арменци, намерили подслон у нас. Ако едни чужди нам хора извикаха състрадание в душите ни и се възпяха с такава мощ от един голям поет — какво извикват страданията на нашите еднокръвни братя — Русите? Какви чувства и мисли будят нещастията на тая велика нация, на тоя благороден и мил народ, който ни дарува свободата, който всякога е бил отзивчив към нас в дни на изпитания и радости?

Както в твърде тежка скръб страдащия е ням, защото го души шеметна мъка — тъй и нашите поети са неми още, защото не е настанал момента на опомняне. Онези, — които имат дар и чувствуват цялата трагедия на нашите братя, дошли у нас немили, недраги — още мълчат. Кога ще заговорят — това ще им подшепне сърдцето.

Ако нашите поети се давят в сълзите на мъката — руските добиха мощ; те превъзмогват страданията и пеят тъй както само през сълзи се пей

Младият и даровит поет Н. И. Мазуркевич е един от поетите, които превъзмогват страдания и мъка. Неговите „Глубыя нити“, написани с вдъхновение, изнискат страданията на прокудения син, който обича безаветно свята Рус.

Поета посвещава сборката си на своята майка и поместил на първо място „Моей матери“, стихотворение, което може да се излее само под перото на изгнаника.

Колко обич! И каква тъга по майката, която не знае своя син и милей и се моли по прокуден син!

Всека дума е болка, всеки стих — стенание.

„Передъ Рождествомъ“, „На чужомъ берегу“ „Скорб изгнаника“ „Зимняя сумерки“ „Одиначествѣ“ „Встреча“ „Христосъ Воскресъ“ „Помолисъ“, „Песенъ орла“ „Когда моя тоска“ и пр. бих искал да помена всичко поместено и да цитирам много стихове за да се има една попълна представа за заложените чувства в тия издържени стихове. Тъгата на поета е тъга на всички прокудени чада на безпределна Русия; а в стихотворението „Молитва“ поета добива вдъхновението на Христа, когато му се поднася горчивата чаша.

Струва ми се, че след Христа, само русина е способен на подобно превъзмогване.